

Број: 05-2847/09

Дана, 25.06.2009. године

На основу члана 74. и 88. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 85/06 и 30/07) и члана 34. став (1) алинеја 5) Статута Универзитета у Бањој Луци, Сенат Универзитета на 23. сједници од 25.06.2009. године,
д о н о с и

ОДЛУКУ

1. **Мр Милан Пилиповић** бира у звање асистента за ужу научну област Уставно право, на наставни предмет Уставно право, на период од четири године.
2. Ова Одлука ступа на снагу даном доношења.

Образложење

Универзитет у Бањој Луци на приједлог Научно-наставног вијећа Правног факултета расписао је дана 05.11.2008. године Конкурс за избор сарадника за ужу научну област Уставно право, на наставни предмет Уставно право.

На расписан Конкурс пријавио се један кандидат и то: мр Милан Пилиповић.

Сенат Универзитета у Бањој Луци на 19. сједници одржаној 23.03.2009. године, на приједлог Научно-наставног вијећа Правног факултета, образовало је Комисију за писање извјештаја за избор сарадника у одређено звање. Комисија је припремила писмени извјештај, предложила да се изврши избор као у диспозитиву ове Одлуке и исти доставила Научно-наставном вијећу Правног факултету на разматрање и одлучивање.

Научно-наставно вијеће Правног факултета у Бањој Луци на сједници одржаној 15.05.2009. године констатовало је да кандидат мр Милан Пилиповић испуњава у цјелости услове и утврдило приједлог да се мр Милан Пилиповић изабере у звање сарадника за ужу научну област Уставно право, на наставни предмет Уставно право, на период од четири године и исти доставило Универзитету у Бањој Луци ради даљег поступка.

Сенат Универзитета је на сједници одржаној 25.06.2009. године утврдио да је утврђени приједлог из претходног става у складу са одредбама Закона о високом образовању и Статута Универзитета.

Сагласно члану 74. Закона о високом образовању и члану 131. Статута Универзитета, одлучено је као у диспозитиву ове Одлуке.

ПРАВНА ПОУКА: Против ове Одлуке може се поднијети приговор Универзитету у Бањој Луци у року од 15 дана од дана пријема исте.

Достављено:

1. Правном факултету 2х,
2. Архиви,
3. Документацији.

ПРЕДСЈЕДАВАЈУЋИ СЕНАТА
РЕКТОР
Проф. др Станко Станић

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ОЈ ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
БАЊА ЛУКА

Број: 409-LXVI-19_a/09.
Дана: 18.05.2009. године

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ	
ПРИМЉЕНО:	09-06-09.
ОРГ. ЈЕД.	БРОЈ
05	2847/09

На основу члана 74., 78. и 84. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“ број: 85/06), а у складу са чланом 131. став 6. и чланом 136. став 1. тачка 6. Статута Универзитета у Бањој Луци, Научно-наставно вијеће Правног факултета на сједници одржаној дана 15.05.2009. године, донијело је

ПРИЈЕДЛОГ ОДЛУКЕ о утврђивању приједлога за избор у звање

Мр Милан Пилиповић, бира се у звање асистента на ужу научну област Уставно право, предмет Уставно право, на период од четири године, без могућности реизбора.

Образложење

На расписани конкурс Универзитета у Бањој Луци објављен 05.11.2008. године за избор у звање сарадника на ужу научну област Уставно право, предмет Уставно право, пријавио се 1 (један) кандидат.

Сенат Универзитета у Бањој Луци на сједници одржаној 23.03.2009. године образовао је Комисију за разматрање конкурсног материјала и писање извјештаја за избор у академска звања на Универзитету. Комисија је припремила писани извјештај, предложила избор као у диспозитиву ове Одлуке и исти доставила на разматрање и одлучивање.

Научно-наставно вијеће Правног факултета у Бањалуци на LXVI сједници одржаној 15.05.2009. године утврдило да кандидат мр Милан Пилиповић у цијелости испуњава услове за избор и предложило Сенату Универзитета да се мр Милан Пилиповић изабере у звање асистента на ужу научну област Уставно право, предмет Уставно право, на период од четири године.

Ова Одлука доставља се Сенату Универзитета у Бањој Луци ради избора мр Милана Пилиповића у звање асистента.

Саставни дио ове Одлуке је Извјештај Комисије за разматрање конкурсног материјала и писање извјештаја за избор у академска звања на Универзитету.

Достављено:

1. Сенату Универзитета
2. Струковном вијећу
3. Кандидату

**ПРЕДСЈЕДНИК
НАУЧНО-НАСТАВНОГ ВИЈЕЋА**

Проф. др Витомир Поповић

Проф. др Рајко Кузмановић, академик, редовни професор на предмету Уставно право, professor emeritus, председник
Проф. др Миле Дмичић, ванредни професор на предмету Уставно право, Правни факултет Универзитета у Б. Луци, члан
Проф. др Оливера Вучић, редовни професор на предмету Уставно право, Правни факултет Универзитета у Београду, члан

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВИЈЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БАЊАЛУЦИ

Одлуком Сената Универзитета у Бањој Луци број: 05-786-1/09 од 23.03.2009. године, именовани смо у Комисију за писање извјештаја за избор сарадника за ужу научну област Уставно право, предмет Уставно право.

На расписани Конкурс Универзитета у Бањој Луци, објављен у дневном листу „Глас српске“ од 05. 11. 2008. године, за избор сарадника на ужу научну област Уставно право, за предмет Уставно право, пријаву је поднио мр Милан Пилиповић.

Након разматрања свих релевантних докумената, подносимо сљедећи:

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Конкурс објављен:	„Глас српске“ од 05. 11. 2008. године
Ужа научна/умјетничка област:	Уставно право
Назив факултета:	Правни факултет у Бањој Луци
Број кандидата који се бирају:	1
Број пријављених кандидата:	1

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Основни биографски подаци

Име, средње име и презиме: Милан (Божо) Пилиповић
Датум и мјесто рођења: 21.03.1970. Врточе, Б. Петровац
Установе у којима је био запослен: МУП РС
Звања/радна мјеста:
- стр. сарадник за орган. и праћење наставе у ВШУП-МУП-а РС (1996-2001)
-стр. сарадник за наставу предмета Уставно право и Увод у право на ВШУП МУП- а РС (2001-2006)
-дисц. судија у Другост. дисц. суду МУП РС (2004 до данас)

Научна/умјетничка област:
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима: Удружење правника РС

2. Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије

Назив институције: Правни факултет
Мјесто и година завршетка: Бања Лука, 1994. године
Просјечна оцјена током студирања: 8.80; (Уставно право-9)

Постдипломске студије

Назив институције: Правни факултет
Мјесто и година завршетка: Бања Лука, 2007. година
Назив магистарског рада: „Устав Босне и Херцеговине
-нормативно и стварно-
Ужа научна/умјетничка област: Државноправне науке

Докторат

Назив институције: -
Мјесто и година завршетка: -
Назив дисертације: -
Ужа научна/умјетничка област: -

Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање и период)

3. Научна/умјетничка дјелатност кандидата

3.1. Публикације прије последњег избора/реизбора

Научна монографија националног значаја: 10 бодова

1. Устав Босне и Херцеговине – нормативно и стварно, Бања Лука, 2008. год.

Рад има научни карактер. С обзиром на све специфичности као и проблеме који прате развој Босне и Херцеговине од потписивања Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, питање правне природе Босне и Херцеговине, односно облика њеног државног уређења, само по себи, сложено је, и о њему у науци не постоји јединствен став.

У раду се указује на специфичности Устава Босне и Херцеговине, у формалном и материјалном смислу, специфичности облика државног уређења БиХ, успостављање додатних надлежности институција БиХ кроз акте Високог представника за Босну и Херцеговину и примјену члана III 5 а Устава Босне и Херцеговине од стране домаћих органа власти са закључком да је успостављање додатних надлежности Босне и Херцеговине и оснивање нових институција било вољом и сагласношћу ентитета и конститутивних народа у Босни и Херцеговини, било актима Високог представника, довело до тога да Устав Босне и Херцеговине, данас у стварности, представља нешто друго у односу на прописано (нормативно), тј. на његов формални појам.

Додатне надлежности Босне и Херцеговине, предвиђене чланом III 5 а Устава Босне и Херцеговине су веома специфично уставно рјешење. Управо кроз њих, од потписивања Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, ова држава је у многоме измијенила свој облик државног уређења. У раду је, кроз анализу теоријскоправних ставова и читавог низа позитивноправних рјешења, веома детаљно обрађен овај процес.

Приликом обраде наведене проблематике, кориштена су релевантна научна сазнања, о чему свједочи број фус нота и попис кориштене литературе, анализирана готово сва релевантна позитивноправна рјешења, те овај рад представља једну научну експертизу вриједну похвале. Упоредном анализом научних ставова, нормативних рјешења и фактичког стања, дата је јасна слика „дејтонске“ Босне и Херцеговине, као и понуђене идеје у погледу њеног даљњег развоја.

Због свега наведеног, посматрајући рад у цјелини, може се закључити да он, својом квалитетом и квантитетом, задовољава критеријуме које мора да испуни научни рад. Материја је систематски, прегледно и јасно изложена, а закључивање је властито и коректно, у складу са резултатима истраживања. Због тога се може рећи да је рад резултат самосталног научног истраживања и представља значајан допринос теоријскоправним и уставноправним научним сазнањима уопште.

1. Високи представник за Босну и Херцеговину-положај, надлежности и правно дејство његових одлука. Правна ријеч (часопис за правну теорију и праксу) бр. 10/2007, стр. 233-261 Удружење правника РС, Бања Лука, 2007.

У овом раду обрађује се положај и надлежности Високог представника за Босну и Херцеговину, анализирајући Анекс X Општег оквирног споразума за мир у БиХ, којим су дефинисани његов положај и надлежности, однос Устава БиХ (анекс IV) и Анекса X Општег оквирног споразума за мир у БиХ, правна природа аката Високог представника, као и њихов однос према Уставу Босне и Херцеговине. Институција Високог представника у Босни и Херцеговини је веома значајна, специфична институција која није типична за нормално функционисање државе. У раду се на основи научних ставова, а кроз анализу релевантних правних аката, (Анекса X Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, многобројних Декларација Вијећа за имплементацију споразума као и аката самог Високог представника), анализира се статус ове институције и њен утицај на правни поредак Босне и Херцеговине. Посебно значајно питање коме је посвећена пажња, јесте питање односа домаћег правног поретка и аката Високог представника за Босну и Херцеговину, који представља институцију међународноправног карактера.

Постојање, положај и надлежност Високог представника, прије свега регулисана су Анексом X Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини у којем је свакако најзначајнија одредба из члана V која предвиђа да је Високи представник на терену коначни ауторитет за тумачење овог споразума о цивилном спровођењу мирног рјешења. Високи представник, приликом доношења својих одлука којима је мијењао уставе ентитета, доносио законе, смјењивао изабрана и постављена лица са њихових функција, позивао се на Анекс X односно на члан 5, као и на одредбе Декларација Савјета за имплементацију мира. Треба истаћи да је конституисање Савјета за имплементацију мира и његовог Управног одбора, као и проширивање овлаштења Високог представника, било без сагласности страна уговорница. Тако је Савјет односно Управни одбор, својим декларацијама, закључцима, препорукама, вршио отворену неовлашћену ревизију Дејтонског споразума, а посебно наведеног Споразума о цивилној имплементацији.

Будући да Анекс X (као дио Дејтонског мировног споразума) предвиђа постојање Високог представника, те да су стране које су потписале Анекс IV (Устав БиХ), потписале и Анекс X, то постојање Високог представника формалноправно и није спорно. Међутим, са теоријскоправног аспекта спорна је његова дјелатност која се у протеклом периоду манифестовала у учествовању или директном мијешању у уставотворну, законодавну, извршну и судску власт, а што није предвиђено нити одредбама Анекса X нити одредбама Анекса IV тј. одредбама Устава Босне и Херцеговине. Из анализе Одлука Високог представника, видљиво је да је исти доносио различите правне акте како опште тако и појединачне. Ти акти се објављују у службеним гласилима Босне и Херцеговине и ентитета, као и Дистрикта Брчко, као што се објављују и акти домаћих

институција и власти. Важно је истаћи да се закони које је донио Високи представник могу мијењати тек када се усвоје од стране домаћих власти у истовјетном садржају и форми.

Међутим, Високи представник Босне и Херцеговине није институција уставноправног карактера тј. његов положај и надлежности нису регулисани Уставом БиХ, али су акти ове институције инкорпорирани у правни поредак Босне и Херцеговине. Имајући у виду да Високи представник, формално правно, није институција Босне и Херцеговине, већ „међународне заједнице“, а да су његови акти саставни дио правног поретка Босне и Херцеговине, поставља се питање какав је карактер тих аката. Исто тако, имајући у виду чињеницу да су акти Високог представника инкорпорирани у правни поредак Босне и Херцеговине, поставља се питање и односа тих аката према Уставу БиХ.

У свакој држави па тако и у Босни и Херцеговини, о односу општих аката (закона) према уставу, одлучује Уставни суд. Уставни суд БиХ је оцјењивао уставност неких од закона које је донио Високи представник, при чему није имао јединствен став, нити досљедну праксу. Поједини ставови и закључци већинских одлука Уставног суда се разликују и од општеприхваћених схватања у правној теорији, као нпр. о појму закона као правног акта. Поред тога, многи правни теоретичари се критички односе не само према надлежности и овлашћењима Високог представника, него и према његовој дјелатности, која излази из оквира Анекса X, Анекса IV односно Општег оквирног споразума у цјелини.

На крају се закључује да Високи представник, односно његова Канцеларија, дјелује као посебан апарат који о свему одлучује, а нема одговорности према домаћим властима односно онима који су се и сагласили да се успостави. Високи представник постао једна посебна институција у Босни и Херцеговини, чија је власт највиша и правно неограничена. Другим ријечима, Високи представник је једна посебна суверена институција у Босни и Херцеговини.

Високи представник је својим актима, највише допринио ситуацији да Устав Босне и Херцеговине данас представља нешто друго у односу на нормативно.

2. Улога Високог представника у успостављању додатних надлежности и нових институција БиХ, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 2007. године, стр. 315-329.

У раду се, након кратког осврта о уставном утврђењу подјеле надлежности између институција Босне и Херцеговине и ентитета, износи приказ успостављених додатних надлежности и нових институција које је непосредно успоставио Високи представник, као и оне у којима је посредно дјеловао.

Устав је изричито утврдио подјелу надлежности између институција Босне и Херцеговине и ентитета. Надлежности институција Босне и Херцеговине су таксативно набројане, а надлежности ентитета су утврђене општом надлежношћу-све државне функције и овлашћења које Уставом нису изричито дате институцијама Босне и Херцеговине, припадају ентитетима. Устав, *implicite*, предвиђа систем и тзв. мјешовитих (паралелних, заједничких) надлежности, гдје су надлежни како органи институција БиХ, тако и органи

ентитета (спољна политика; држављанство; заштита људских права; питање избјеглих и расељених лица).

Устав БиХ садржи специфичне одредбе којима се предвиђају могућности успостављања додатних надлежности институција БиХ, под одређеним условима, као и оснивање додатних институција ради обављања тих надлежности (члан III 3 5а Устава БиХ). У том смислу Устав предвиђа да ће ентитети преговарати с циљем да и друге послове укључе у надлежност Босне и Херцеговине, укључујући ту кориштење енергетских ресурса и сарадњу на привредним пројектима (члан III 3 5б Устава БиХ).

Од потписивања Дејтонског мировног споразума, до данас, основан је читав низ институција Босне и Херцеговине. До успостављања нових институција долазило је вољом ентитета односно представника ентитета и конститутивних народа у институцијама Босне и Херцеговине, али и одлукама Високог представника.

Високи представник у Босни и Херцеговини је дјеловао као уставотворна и законодавна власт, доносећи законе којима је успостављао нове надлежности Босне и Херцеговине и њене нове институције и на тај начин извршио ревизију Устава Босне и Херцеговине. Високи представник, налазећи разлоге и основ у ставовима и закључцима Савјета за имплементацију мира односно његовог Управног одбора, а мимо воље ентитета, вршио је пренос надлежности са ентитетских органа на институције Босне и Херцеговине, нарушавајући уставне надлежности ентитета и уставом усвојене подјеле надлежности, јачајући Босну и Херцеговину као државу. Дјеловањем Високог представника, нарушена је уставом утврђена равнотежа између државотворних субјеката-ентитета и Босне и Херцеговине, што је довело до јачања тенденција за централизацијом и унитаризацијом Босне и Херцеговине.

Високи представник је својим законима успоставио Државну граничну службу, Суд БиХ, Тужилаштво БиХ, Високи судски тужилачки савјет, Министарство безбједности, Министарство правде итд, а поред тога био је иницијатор и имао главну улогу и у реформи одбране, безбједности, индиректног опорезивања, које су резултирале успостављањем нових институција од стране ентитета (Министарство одбране, Обавјештајно-безбједносна агенција, Управа за индиректно опорезивање).

Поједини акти Високог представника су оспоравани пред Уставним судом БиХ, чије су одлуке и образложења одлуке у тим предметима, са теоријскоправног аспекта проблематичне.

До значајног преноса надлежности са ентитета на институције Босне и Херцеговине, у складу са чланом III 3 5а Устава БиХ, дошло је у периоду од 2003. до 2006. године, када су ради обављања послова из преузетих надлежности, установљене и нове институције Босне и Херцеговине. Преузимање надлежности Босне и Херцеговине и успостављање нових институција за њихово обављање догодило се у области одбране и војске, обавјештајно-безбједносних послова и служби, као и у области царина и индиректног опорезивања, уз истовремено укидање ентитетских установа које су обављале послове из тих области. Иако је до преноса надлежности са ентитета на Босну и Херцеговину дошло вољом ентитета и домаћих власти, треба ипак рећи да су и у овим случајевима значајну

улогу имали Високи представник као и Савјет за имплементацију мира, који су захтијевали од домаћих власти да спроведу реформу у тим областима која би резултирала преносом послова на ниво Босне и Херцеговине. Ово је видљиво из чињенице да је Високи представник успостављао Комисију за одбрамбену реформу, Комисију за индиректну пореску политику, као и Стручну комисију за реформу обавјештајно-безбједоносних послова, позивајући се на Декларације Савјета за имплементацију мира односно Комунике Управног одбора Савјета, али и на члан III 3 5а Устава. Имајући у виду закључке из Декларација и Комуника Савјета за имплементацију мира, задатке и надлежности успостављених Комисија од стране Високог представника, при чему се исти позивао и на члан III 3 5а Устава, већ тада је било видљиво да ће реформе ићи у правцу успостављања додатних надлежности Босне и Херцеговине односно преноса надлежности са ентитета, као и успостављања нових институција Босне и Херцеговине.

На крају се закључује да, имајући у виду институције основане законима Високог представника, али и његову улогу у реформама које су провеле домаће власти, акти ове институције, највише допринијели ситуацији да данас Устав Босне и Херцеговине представља нешто друго у односу на нормативно, а да се истовремено поставља и питање суверенитета Босне и Херцеговине.

3. Босна и Херцеговина и европске интеграције, Правна ријеч (часопис за правну теорију и праксу) бр. 14/2008, стр. 277-291, Удружење правника РС, Бања Лука, 2008.

У овом раду аутор се бавио разматрањем два питања:

(Ко)релација односа и (не)спојивост, Босне и Херцеговине у процесу интеграција и која је у уговорном односу са ЕУ, са једне стране, те високог представника са његовим овлашћењима, с друге стране, као и укидање ОХР односно транзиција у Канцеларију Специјалног представника Европске уније, завређује пажњу научне и шире јавности, и представља важан сагмент на путу БиХ у европским интеграцијама.

Друго важно питање у процесу транзиције ОХР у Канцеларију Специјалног представника Европске уније као и у процесу евроатланских интеграција, јесте Устав Босне и Херцеговине, у смислу, да ли је промјена Устава БиХ, услов за гашење ОХР и за чланство у ЕУ?

Босна и Херцеговина је у протеклом периоду настојала да уђе у процес европских интеграција, а значајан напредак у том процесу, представља потписивање Споразума о стабилизацији и придруживања. Босна и Херцеговина је на тај начин ступила у уговорни однос са ЕУ, тако да сада постоји парадоксална ситуација која се огледа у чињеници да њег постојања ОХР у пуном капацитету и уговорног односа БиХ, као самосталне, суверене демократске државе, са ЕУ. У том контексту се мора посматрати и процес транзиције ОХР у Канцеларију Специјалног представника Европске уније. ОХР је имао значајну и позитивну улогу, након окончања грађанског рата, на учвршћивању мира и посредовања у контактима, до недавно зараћених страна и народа, али након 13 година дјеловања, које се претворило у неограничено вршење власти, без икакве одговорности, а нарочито након потписивања ССП, постојање ОХР губи смисао.

Стога би ОХР из улоге сувереног органа, требао, без сталних додатних условљавања, бити трансформисан у Канцеларију Специјалног представника ЕУ (ЕУСР), који би имао улогу подршке и пружања савјета легалним и легитимним институцијама власти БиХ, као држави-потенцијалном кандидату за чланство у ЕУ. Када је у питању Устав Босне и Херцеговине, треба истаћи да се његова ревизија, експлицитно, не поставља као услов европских интеграција тј. за чланство у ЕУ. Исто тако, и Савјет за имплементацију мира није у Комуникеу одредио промјене Устава као један од услова и циљева који се морају испунити за транзицију ОХР.

Међутим, један од циљева који органи домаћих власти треба да остваре и ријеше јесте потпуна имплементација Коначне арбитражне одлуке за Брчко, при чему „политички лидери и надлежни органи треба да постигну конкретан напредак према усвајању одговарајућих законских заштитних механизма у погледу односа Дистрикта Брчко са државом и ентитетима“

Имајући у виду да Устав БиХ прецизно одређује да се Босна и Херцеговина састоји од два ентитета и да не предвиђа постојање других административно-територијалних цјелина (дистрикта), поставља се питање, на који се начин и у којој правној форми може имплементирати Коначна арбитражна одлука? Може ли се имплементирати Коначна арбитражна одлука односно испунити постављени циљ, без промјене Устава БиХ? Једноставније речено, овај постављени услов, представља „легализацију“ Дистрикта Брчко, успостављеног Коначном арбитражном одлуком, од 05.03.1999. године, за коју многи правни теоретичари сматрају да је правно неутемељена, супротна Уставу БиХ, да га на недопустив начин мијења, што се нарочито односи на одредбе о државном уређењу Босне и Херцеговине, те да је повријеђен и Устав Републике Српске.

Не желећи да прејудуцира рјешење овог важног питања, аутор закључује да испуњавање овог циља задире у уставну материју, иако промјена Устава, није наведена као један од циљева или услова за транзицију ОХР.

На питање да ли је за функционалнији и ефикаснији рад органа власти у процесу европских интеграција, неопходно извршити одређене промјене Устава БиХ, аутор наводи да је у овом тренутку то врло тешко одговорити, али на крају истиче да за европске интеграције и евентуалне промјене Устава у том процесу, неопходна је сагласност и консензус два ентитета и три конститутивна народа, јер је то темељни принцип на којем се заснива Босна и Херцеговина, као сложена држава, успостављена Општим оквирним споразумом за мир у БиХ.

Рао у зборнику радова са националног научног скупа:

3.2. Публикације послје последњег избора/реизбора

4. Образовна дјелатност кандидата

<i>1. Образовна дјелатност прије посљедњег избора/реизбора</i>	Број активности	Број бодова
		Није вреднован

Мр Милан Пилиповић, у оквиру вишегодишње образовне дјелатности, на Вишој односно Високој школи унутрашњих послова усавршавао се као предавач и педагог. Радећи на ВШУП као стручни сарадник на предметима Увод у право и Уставно право, а у оквиру важећег наставног плана и програма, изводио је часове вјежби на предметима Увод у право и Уставно право, при чему је показао неопходне наставничке способности као и педагошке квалитете. Склоност ка образовној дјелатности, Милан Пилиповић је потврдио и у склопу других дјелатности које подразумјевају образовни рад са студентима, а то су консултације те менторство при изради и одбрани семинарских радова, а у сарадњи са одговорним наставницима, укључивао се и у праћење и вредновање рада студената кроз провјере знања у оквиру трајања наставног процеса (колоквијуме)

<i>2. Образовна дјелатност послје посљедњег избора/реизбора</i>	Број активности	Број бодова
	-	-

5. Стручна дјелатност кандидата

<i>1. Стручна дјелатност прије посљедњег избора/реизбора</i>	Број Активности	Број бодова
-	-	-
<i>2. Стручна дјелатност прије посљедњег избора/реизбора</i>	Број Активности	Број бодова
	-	-

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Комисија је разматрала материјале кандидата мр Милана Пилиповића, поводом наведеног Конкурса. Након анализирања, Комисија је једногласно закључила да мр Милан Пилиповић испуњава све неопходне услове за избор у *сарадничко звање асистента*, у складу са Законом о високом образовању и Статутом Универзитета.

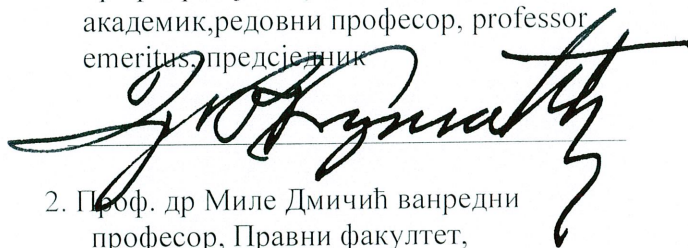
ПРИЈЕДЛОГ

На основу изнесених података о научном и стручном раду и педагошком искуству, као и на основу стечених услова према Закону о високом образовању (чл. 74., „Службени гласник Републике Српске“, број 85/06, 30/07), Комисија једногласно предлаже Наставно-научном вијећу Правног факултета, Универзитета у Бањалуци, да се мр Милан Пилиповић *изабере у звање асистента за ужу научну област Уставно право, предмет Уставно право.*

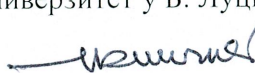
Бања Лука, април, 2009. године

Комисија:

1. проф. др Рајко Кузмановић
академик, редовни професор, professor
emeritus, председник

2. Проф. др Миле Дмичић ванредни
професор, Правни факултет,
Универзитет у Б. Луци, члан

3. Проф. др Оливера Вучић, редовни
професор, Правни факултет, Универзитет
у Београду, члан

